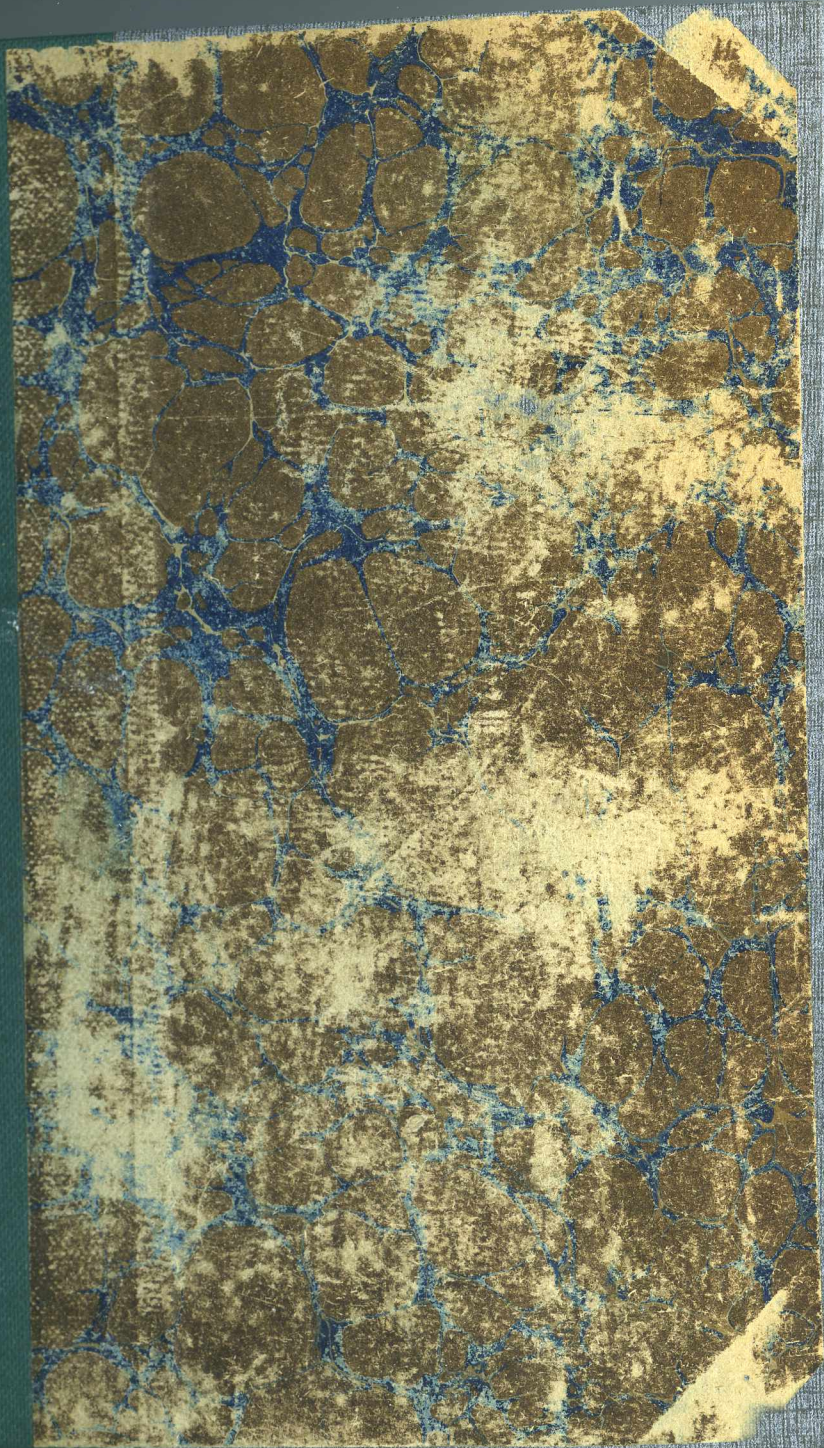

Politikai
röpiratok.

161.

ORSZÁGOS KORTES.

MI AZ IGAZSÁG? — 48-e, VAGY 67? —

FÜGGELEKÜL:

AZ „UJ KOSSUTH-NÓTA“ és „KORTES-DALOK“
A KÉPVISELŐVÁLASZTÁSOKRA.

IRTA

Z Á S Z L Ó S.

Utánnymás tilos.

PEST, 1872.

Megrendelhető a „Gyors-Posta“ kiadó-hivatalában

(egyetem-utca 2-dik szám).

9.

Ára 10 kr. — 100 példány ára 8 frt.

161
1440

„Talpra magyar, hí a haza,
Itt az idő, most vagy soha;
Rabok legyünk, vagy szabadok —
Ez a kérdés, —

válaszlatok!“

Nagy ünnep közelget, országos, nemzeti,
Lobogók lengése széltében hirdeti;
Mint hajnal a napot, az éj kelvén mára, —
Megelőzi jöttét a remény sugára.

Ettől hevül a szív, ez ég minden szemben,
Ettől forr és kering a vér sebesebben,
A te arcodon is ott piroslik fénye . . .
Ez a reménység: a diadal reménye.

Nagy ünnep, az ország ünnepe közelget:
Saját sorsa fölött határoz a nemzet,
S egyetlen szaván áll élete, halála,
— Mire ébredjen föl, életre, halálra?

Nép, magyar nép, talpra, a nagy napra készülj;
Vigyázz, szép szavakra örvénybe ne szédülj;
Tőled függ, ha vajjon az ország ünnepe
Tán halottak-napja, vagy husvét legyen-e . . .

Hullámát az idő fölveti magosra,
A mi korhadt, rozzant — elsöpri, elmossa;
A népet, mely vakon vesztének nekimegy,
Az elpusztulástól Isten sem menti meg.

Nép, magyar nép vigyázz! nyitva tartsd szemedet,
Ha most is szunnyadnál — kárát te szenveded,
Jövendőd alapját a te kezéd ássa,
Jó vagy rossz sorsodnak magad lész kovácsa.

Nép, magyar nép vigyázz! eszed álljon örül,
Nem szedhetsz gyümölcsöt redves, odvas tőrül . . .
A ki hogyan ágyaz, bizony csak úgy hál az . . .
A miket itt mondok, fontold meg és — válaszs!

* * *

Magyar ember vagyok, egyenes, őszinte,
 Kinek az a nyelvén, a mit érez szíve,
 A csűrés-csavarás nem az én kenyerem,
 Az igazság borát vízzel nem keverem,
 A mit nyujtok — szinbor, nem mismásos löre,
 Ha erős is, fejed nem fájdul meg tőle;
 Bátran izlelheted az igazság cseppjét,
 — Mintha csak a méznek színét-javát szednéd, —
 És világos elméd megérti, belátja:
 Kettő közül melyik az igazi pálya,
 Merre menj és mit tégy, ha szived ohajtja,
 Hogy virradjon végre a szabadság napja.

Mintha az ég kettős szivárványát látnád, —
 A szél két zászlónak lobogtatja szárnyát,
 Ennek is, annak is nemzeti a színe,
 Ez is, az is szólit: állj mellé, légy híve.
 Már most melyikhez állj? ugy-e bizony, pajtás,
 Két magyar zászló közt nehéz a választás!
 — Dehogy nehéz, dehogy! nincsen ennél könnyebb,
 Csak, mikor ajtót nyitsz, előbb nézd: ki zörget?
 Hiszen az embert sem a ruha teszi, nem, —
 Azt nézd: annak, ennek hogy a lelke milyen?
 És e két zászlónak lelke szintén van ám,
 Ennek is, annak is ott ragyog homlokán,
 Emezé: „negyvennyolcz“, amazé: „hatvanhét“, —
 Lásd, és határozd el, melyik elvet valld, véd; —
 Vegyed fontolóra, melyik vezet jóra?
 A kenyértörésre nincs messze az óra,
 Használd fel az időt, hogy készen találjon,
 Tanulj a multból és okulj a példákon . . .

„Negyvennyolczas“ zászló a balpárt zászlója,
 Dicső idők fénye sugárzik le róla,
 Szagatták a szelek, tépte sok fürgeteg,
 Hiába! sem vihar, sem vész nem törte meg,
 Még a tüzes ménykő sem árthatna neki, —
 Hiszen a nép karja emeli, lengeti.

A milyen e zászló, olyan a balpárt is,
 A jogért és elvért szenvedne halált is,
 Ha szükség, életét örömet odadja,
 De a jogot selvet soha föl nem adja!
 S a nemzet ereje ebben rejlik épen,
 Ez vala mentője végveszedelmében . . .
 Nem oly régen történt, mindegyikünk tudja,
 Hogy az ég fölöttünk változott borúra,
 S alig hogy a nemzet elnyerte, mi övé,
 Nyilait az ármány ellene kilövé,
 Árulás, erőszak frigyre nyujtott kezét,
 A szabadság napja vértengerbe veszett . . .
 Szét lett tépve a jog, igazság és törvény,
 Mindent elsodort a feneketlen örvény . . .

De minek festeném e borzasztó képet?
 Átküzdünk a harczot, azután sötét lett.
 Siralom völgye lön a két testvér-ország,
 Kezét megkötötték, javait elorzák,
 Idegenek jöttek tort ülni fölötte,
 Azt hívék, hogy immár odavan örökre. —
 Következtek aztán sulyos, nehéz évek,
 Vége-hossza nem volt a kinszenedésnek . . .
 S mint ha egy családot valami nagy gyász ért,
 Annak minden tagja tőr, szenved a másért:
 Egymás kebelére borultunk zokogva,
 Testvérekké lettünk, szívünk összeforra.
 És a közös kín közt közös volt reményünk,
 — Ennek köszönhetjük, hogy még ma is élünk, —
 Mert a reményt, hitet megovtuk épségben,
 Ez volt kalauzunk a vak sötétségben,
 S bár sokat gyötörtek, zaklattak miattuk:
 Jogainkat soha, soha föl nem adtuk!

Hát egyszer csak fordult a dolgoknak sora:
 Eczetesedni kezd a sógornak bora,
 Űtött-kopott házát a vihar döngeti,

Megszeppen a gazda, hogy alá temeti.
 Nosza rajta, gyorsan, a meddig nem késő,
 Me maradjon senki munka nélkül néző,
 Meg kell támogatni a repedt falakat, —
 Az ígéret s szép szó zápormódra szakad,
 S hogy segílyt nyujtsón még az utolsó kéz is:
 A kié kötve volt, feloldják azét is.

Kedves atyámfia, ez így történt, láttuk,
 Feloldták kezünket, hogy ne essék kárunk,
 De hogy az egyezés szilárd legyen köztünk:
 Törvény értelmében szükség kiegyeznünk.
 S komoly méltósággal szót emelt a nemzet,
 Követelve jogát, a mit el nem veszthet . . .
 Akkor csak egy zászló lengett mindenfelé,
 Szárnya e szent számot: „negyvennyolcz“, viselő;
 „Szabadság“ a jelszó, „függetlenség“ a cél, —
 Ezt zengte a viszhang, ezt vitte szét a szél.

De azóta sok víz lefolyt a Dunán ám,
 A világ is fordult egy nagyot a hátán,
 S vele sok köpönyeg fordult szélmentének,
 Elv és meggyőződés lim-lomok levének . . .
 Nem! — Van még erős bit, szilárdság és jellem,
 A hazaszeretet ég még a szivekben,
 A polgár-erénynek zöld még koszorúja,
 Van, ki az igazság napfényét nem bújja,
 Van, ki a jog mellett bátran sikra keljen,
 Szóval, tettel küzdve ármány s önkény ellen,
 Van, ki a népnek tett esküvel nem játszó, —
 Hisz ott lobog még a „negyvennyolczas“ zászló!

„Negyvennyolczas“ zászló a balpárt zászlója,
 Dicső idők fénye sugárzik le róla,
 S a milyen a zászló, olyan a balpárt is, —
 A jogért és elvért szenvedne halált is!
 Jelszava: szabadság, célja: függetlenség,

Hogy a magyart itthonn ma g y a r n a k tekintsék,
 Hogy ő u r a legyen szép Magyarországnak,
 Nem pedig zsellére úrkodó osztráknak.

Hej! ha e z á s z l ó é leszen a diadal,
 Hegyen, völgyön, rónán felhangzik majd a dal,
 Felhangzik a dal és szól az öröm-ének,
 Hirdetője lévén a nép örömének:
 A világ kerekén nincsen olyan ország,
 Nincs oly boldog ország, minő Magyarország!

Gazda lesz házában a hazának népe,
 Senki sem szól bele dolgába, ügyébe,
 A mint saját java, jólléte kívánja,
 Ugy intézhet mindent, nem pedig kárára;
 Nem idegenekért ontja drága vérét,
 Honvédjei lesznek, hogy a hazát védjék,
 S meg is védik azok, bárkik háborgassák,
 Törhetlen erejük lesz a népszabadság!
 A nemzet pénzében nem dúskál a szomszéd,
 S érte adósságot marokkal nem oszt szét;
 Adót mindenkinek játék lesz fizetni,
 Elpusztul a trafik, fináncz, akciz, stempli,
 A föld, mit munkálunk, áldást n e k ü n k terem,
 Tele lesz az erszény, kamra, pincze, verem.
 S hogy a boldogságnak mi híja se legyen:
 Országos ünnep lesz rónán, völgyön, hegyen,
 Országos ünnepe a testvérülésnek, —
 Összeölelkeznek a nemzetiségek;
 Ez ölelés alatt megfúlád az ármány,
 Testvéri szeretet támad fel halálán,
 S mind csak egyet ohajt, mind csak egyet akar —
 Horvát, román, szerb, tót, német és a magyar!
 És a közös haza valamennyi fia
 Kezet fogva munkál közös céljaira . . .
 S hegyen, völgyön, rónán zendül öröm-ének,
 Hirdetője lévén népek örömének:

A világ kerekén nincsen olyan ország,
Nincs oly boldog ország, minő Magyarország!

Erre törekszik, ezt akarja a balpárt!
— Ugy-e, hogyha ő győz, a haza nem vall kárt?!
Csűrés-csavarás itt lenne csak hiába,
A ki ez ellen szól — vagy gonosz, vagy kába . . .

Most pedig hát nézzük: milyen az a másik?
Színe az is magyar, legalább úgy látszik;
Nézd meg jól, s ha szemed nem takarja hályog —
Könnyen fölismered, hogy e szín csak álnok.

„Hatvanhetes“ zászló a jobbpart zászlója,
Közös-ügyes korszak nyakunkra-hozója,
Szél még nem szaggatta, vihar még nem tépte,
Szellőtől is ovták, mégis meg van tépve;
Beleesett a moly . . . nem az istennyila:
A szétmállás molya rongálta annyira . . .
Hanem azért lobog, de nem a nép karja, —
A kormány hatalma, a mi még föntartja.

A milyen e zászló, olyan a jobbpart is,
Csak neve „jobb“, maga roszabb a rosznál is . . .
Hogy is lehetne jó, mikor elvet, jogot
— Mint egy régi romot — könnyelműn feladott!
Mert hát, atyámfia, nem így volt mindég ez,
Elmondom a sorát, azután ítélhetsz.

Mikor a fejdelem — a nagy veszélyt látván —
Csavarintott egyet országa kormányán,
És gyűlésre hívta a rendeket Pestre,
S a reménység fája fakadozni kezdte:
Akkor csak egy zászló lengett mindenfelé,
Szárnya e szent számot: „negyvennyolcz“, viselé;
Maga a mostani jobbpártnak vezére
Szívvel-lélekkel állt a rendek élére,
Azt, mihez jogunk van, nyíltan követelve,

Szóban és írásban nyilatkozott elve,
S a haza fiait mind csak ezt harsogták:
Független és szabad legyen Magyarország!

Hanem hogy és hogy nem, félsz volt-e, vagy más ok?
Egyszer csak támadtak kishitű Tamások;
Tán édes kegyes szó zárt le némely ajkat . . .
— Gyenge lelkű arra vajmi könnyen hallgat! —
Vagy talán a nemzet régi átka hozta,
Hogy pártokra legyen szakadozva, osztva . . .
Elég az hozzá, hogy párt támadt: a jobbpárt,
S az osztráknak tüstént készséggel kaput tárt,
Aztán nekifeküdt, és — fölülre jutván —
Ugyancsak izzadt a „közös-ügyes“ munkán,
S hogy áthidalhassa bürüvel az örvényt:
Jogainkat szépen megnyirbálta önkényt!

Függetlenség helyett úgy le vagyunk kötve,
Mintha így kellene maradnunk örökre;
Országunkkal olyan nagyurasan bánnak,
Mintha tartománya volna Ausztriának;
Ügyünkben, dolgunkban mások határoznak,
S mi iszszuk a levét mindenféle rosznak;
Vérünkkel, pénzünkkel más parancsol, nem mi,
Nekünk csak ez dolgunk: szolgálni, fizetni;
Mások pazaroltak, — nem a mi javunkra, —
Az adósságot meg sózzák a nyakunkba . . .
Az adó vállunkat ugyancsak görnyeszti,
Virágzik a trafik, fináncz, akcziz, stempli.
Virágzik! . . . no csakhogy egy virágra leltem
Ebben a szomorú közösügyes kertben!
Különben még talán el is hinném, a mit
Vándor gólyamadár kelepel búsan itt:
„A föld kerekiségén hol van olyan ország,
Olyan szegény ország, minő Magyarország?!“

De hát — kérdezhetnék — nincs-e magyar kormány,
Nem az tart-e széket ős Budának ormán,

Az ország ügyeit nem az intézi-e?
 — Van ám, csakhogy nagyobb füstje mint a tüze!
 Kormánynak csak kormány, magyarnak csak magyar,
 De — azt kell tennie, mit az osztrák akar . . .
 Kormányos forgatja a hajónak rudját,
 Hanem a kapitány jelöli meg utját;
 A mi kormányunknak Bécs a kapitánya,
 Arra kell mennie, merre ez kívánja . . .
 S így hát az országban Bécs parancsol, nem ő, —
 Nincs önállósága, és itt a bökkenő!
 Egyszóval csak olyan, — akárhogy meszeld is, —
 Mint muzsikuskok közt a siralmas verklis . . .

Hanem azért se baj, a jobb párt azt mondja:
 Immár minden csomó szépen meg van oldva,
 Minden ohajtásunk be van teljesedve,
 Vágyunk, kívánságunk több nem is lehetne!
 — Persze hogy így fütyöl ottfön a zöld ágon,
 Széles kedvét bizony nincsen mit csodálnom,
 Hiszen előtte a fölterített asztal,
 Hogy állna hát elő szomorú panaszszal?!
 Miért ne markolna villát, kést, kanalat, —
 Számára van sütve a sok zsiros falat;
 Koplaljon a többi, csak ő jóllakhassék . . .
 Másnak lócza sem jut, neki meg karos-szék . . .
 És foly a dáridó estétől reggelig, —
 Ezek zsebe ürül, egy-kettőé telik . . .

Uras állapotját félti is ám nagyon,
 Kapaszkodik szörnyen, mint buza közt a gyom;
 Hogy megőrizhesse a pecsenyés tálat,
 Frigytársakat keres, ott, a hol találhat.
 A kik az országot egykor sanyargatták,
 A hazafiakat üldözték, zaklatták,
 És a kik felcsaptak muszkavezetőknek, —
 Tőle kuszi-csókot s bő jutalmat vőnek.
 Még ez sem volt elég. Oh, hogy ezt kell látnod:

Keblére ölelte az eleven átkot . . .
 A ki elárulta — szörnyü kimondanom,
 Halld és hallgass, a szó haljon el ajkadon, —
 A ki elárulta a hazát s véreit:
 Keblére ölelte, keblére — Göргеit! . . .
 Hová visz ez, hová?! az utja világos.
 Beszélhetne róla, szólhatna — Világos . . .

Szomoru igazság, hiven felmutatva,
 Méltó, hogy egykissé gondolkodjunk rajta;
 Okulhat belőle, ki okulni akar,
 Láthatja: mit tegyen, a ki igaz magyar . . .

Szó, a mi szó, bizony nincs rendén a széna,
 Tenni kéne erről, nem holnap, de még ma,
 Hanem csak úgy fordul jóra majd a dolog,
 Ha balpártiakból telnek ki a sorok,
 Ha az országházban az országgyűlésen
 Túlnyomó többségben a baloldal léssen.
 Azért, polgártársak, mondjon bármit bárki:
 Vállat vállhoz vetni és össze kell állni;
 Hogyha ellentállunk a mézes szavaknak,
 Melyek hitegetők ajkáról fakadnak:
 Győzni fog a jó ügy, semmi kétség benne,
 S a mi a miénk volt, — mind vissza lesz nyerve!

Hohó! Isten bocsá', majd el is feledtem,
 A harmadik pártot majd észre se vettem,
 Pedig minő nagy párt, minő nagy hatalom:
 Könnyü megolvasnom számát tiz ujjamon!
 „Haladási“ pártnak keresztelte magát,
 Bérma-neve mi lesz? — hát majd jobbra csap át.
 Most még csak verbuvál s zsákban macskát árul,
 Csakhogy megismerték már ezt a hangjárul,
 Mert megtapogatták a bekötött zsákot, —
 Benne volt a macska és nagy miaut vágott.
 Se nem „jobb“, se nem „bal,“ se hideg, se meleg,

Halad, de mint a rák, előre — hátramegy . . .
 Rá illik egészen — hogy is mondja a dal:
 Kitakar, betakar, tudja a kő mit akar! — —

„Higyetek, de kinek? jól megválaszszátok,
 Mert a könnyenhipés rajtunk merő átok,
 Lássátok, az élet olyan, mint egy ponyva,
 Mely instánziákkal van végig bevonva;
 Tanulságos verset vesz az ember róla,
 A mig ki nem rántják a ponyvát alá.
 Ti buzát szoktatok teríteni ponyvára,
 S tisztán vizitik az élet piaczára,
 Én is, a mit ide hiven följegyeztem
 Korunk ponyvájára, szemem szedegettem.
 Tisztán adom nektek e valódi magot,
 Mindenik szem terem egy vezércsillagot;
 Ezen csillag után induljon mindenki,
 Sötétségben tovább ne maradjon senki!“ *)

* * *

Elég is lenne már mostanra a szóból,
 A közmondás szerint: keveset a jóból, —
 De bizony Isten ugy nekimelegedtem,
 Mint egyszer a huszár-kéz az ütközetben.
 Ha már benne vagyok, addig meg nem állok,
 Mig egynehány nevet elő nem számlálok,
 Koszoruba fűzve s büszkén rámutatva:
 Elvét ezek közül senki föl nem adta!

Legelső helyen áll — — még nem is mondtam ki,
 S neve hatását már arczodon láthatni,
 Szemed ragyogása, szived gyors verése,
 Véred buzdulása, lelked hevülése,
 Mind, mind azt mutatja, hogy tudod, kit értek,
 Kalapot emelvén dicső nagy nevének.

*) Az „Aranytrombitá“-ból.

Kossuth Lajos! — ő az, kinek lángszelleme
 Nagy gondolatoknak mérhetlen tengere,
 „Negyvennyolcz“-nak ő volt lelke, alkotója,
 Nemzetének létét ő volt ki megóvta;
 Eszénél csupán csak honszerelme nagyobb,
 Mely mint nyáron a nap, olyan tisztán ragyog;
 A hazától távol, környezve sok gondtól,
 Csak a hazáért él, csupán arra gondol.
 A hol jár, a hol kél, áldás szálljon rája!
 Minden igaz magyar szivből ezt kívánja.

Tisza, Ghiczy Kálmán nagyeszü vezérek,
 Nem rettentik őket a bajok, veszélyek,
 Tudják csinját-binját kormányzás titkának,
 Fenekére látnak minden taktikának,
 Kezők a törvényen, ajkukon igazság,
 Adja Isten, hogy a harczot kivivhassák!

Irányi Dániel igaz szó barátja,
 Hej, sokak szemében könyfacsaró száalka!
 Rendíthetlen halad a kitüzött mesgyén,
 „Negyvennyolcz“ zászlaját magasan lengetvén.

Vukovics Sebő is ritkitja ám párját,
 Ellenfelei is tisztelettel látják,
 Helyén vagyon nála a sziv és az elme,
 Biztos vezetője a haza szerelme.

Jókai homloka koszorúval fődve,
 Neve az országot rég betündökölte,
 Gyémánt a jelleme, arany a pennája,
 Ő maga egy egész kincscsel teli bánya.

Simonyi Ernőnek a lelke törhetlen,
 Nem lankad, nem fárad nehéz küzdelmekben,
 Mélyre-ható észszel védi a szent jogot,
 Kenetes nyelvén csak az igazság forog.

Szókimondó, bátor, Csernátony Lajos,
 Reá a jobboldal hej! nagyon baragos;
 Oly hegyes a tolla, mint beretva éle,
 Nincs az a potentát, a kitől ő félne.

Csanády, Baldácsy imádják a hazát,
 Azt tartják: a mit tész, tedd, de ne mondja szád;
 Pedig mindegyikök mennyi jót művele,
 Áldja meg őket a magyarok Istene!

Tóth Kálmán, a költő, csendes, szelid lélek,
 Átérti nagy bűjút az elbúsult népnek,
 És ha dala zendül, avagy ha szólni kezd:
 A ki hallja, az is vele érezi ezt.

Helpy Ignác tudja, hányat vert az óra,
 Mindennap beszámol a magyarnak róla,
 És hogyha valami bajt, hibát vesz észre,
 Szavait legottan emeli intésre.

Jámbor Pál, Bobory, mind a ketten papok,
 De nem feledték, hogy mégis csak magyarok;
 Mikor ajkukról a hazáról foly a szó —
 Az ám az igazi szent prédikáció!

Csiky, Vidats János maga a becsület,
 Egyenes a lelkök s tiszta mint az üveg,
 Egyik is, másik is a népnek embere,
 Megilleti őket a nép szeretete.

Beöthy, Dietrich, Németh, Henszlman,
 Mocsáry,
 Dobsa, Degré, Györffi, Beniczky, Szathmáry,
 Madarász és Táncsics, Körmendy, Patay,
 Ivánka, az Imre, Horn Ede, Várady,
 Aztán — de annyi név ugyan hová férne!
 Be lesznek írva a történet könyvébe.

Négy szem közt beszélve csak azt súgom még meg:
 A régi erők köz új erők is lépnek,
 Merész röpiülésű, napba törő sasok,
 Belőlök lesznek csak a kemény harcosok!
 Ott lesz — semmi kétség, tized tesztek egyre,
 Ott lesz a tüzelkü-eszü Áldor Imre,
 Csávolszky Lajos, a fullánkos „Skorpió“,
 Hegedüs, Hollós, kik tudják mi rosz, mi jó,
 Törzs Kálmán, Tóvölgyi, Szederkényi Nándor,
 Egyik mint a másik szilárd, merész, bátor.
 Ez lesz csak a tábor! harcban erős, vitéz,
 Nem retenti azt el semmi gát, semmi vész;
 Mint a kardcsapások — szikrázó szavai
 Az ellentáborra úgy fognak omlani.

Ezzel, polgártársam, bevégezem beszédem,
 Forgassad elmédben, a miket beszéltem;
 Két párt áll előtted: „negyvennyolcz“, „hat-
 vanhét“,

Lásd, és határozd el, melyik elvet valld, védde,
 Vegyed fontolóra, melyik vezet jóra?
 A kenyértörésre nincs messze az óra . . .
 Nép, magyar nép vigyázz, nyitva tartsd szemedet,
 Ha most is szunnyadnál: kárát te szenveded, —
 Jövendőd alapját a te kezéd ássa,
 Jó vagy rosz sorsodnak magad lész kovácsa,
 Tőled függ, ha vajjon az ország ünnepe
 Tán halottak-napja, vagy husvét legyen-e? . . .
 Az igazság szavát vésd szivedbe mélyen!
 Kérdezzék azután: földi, ki az éljen?
 Tudom, így kiáltasz szivből jövő hanggal:
 Éljen a haza! és éljen a baloldal!!!

Új Kossuth-nóta

Kossuth Lajos azt üzenté:
Itt az idő! magyar, tetre!
Üzenetét megfogadom,
Magyar vagyok, megmutatom!
— Éljen a haza!

Minden igaz magyar szíve
Kossuth Lajos igaz híve;
Nem tagadom: híve vagyok,
Híve vagyok, az maradok!
— Éljen a haza!

Kossuth Lajos édes apánk
Szeretettel gondol miránk;
Intő szavát hogyha hallja —
A félholt is álljon talpra!
— Éljen a haza!

Gyere pajtás, fogjunk kezét,
Legyen egy az igyekezet;
Egy életünk, egy halálunk,
Kossuth mellől el nem állunk!
— Éljen a haza!

Tavasz után megjön a nyár,
Megjön az is, kit szivünk vár,
Boldogítja az országot,
Meghozza a szabadságot!
— Éljen a haza!

Életünk bár ügyes-bajos,
Reménységünk Kossuth Lajos;
Az igazak hangoztassák:

Kossuth Lajos s a szabadság!
— Éljen a haza!

Egy szó mint száz, megvirad még,
Minden ugy lesz, a mint volt rég, —
Ha fölállunk s összetartunk
A pokol sem győzhet rajtunk!
— Éljen a haza!

Kortes-dalok.

(Az egyes dalokban előforduló csillagok az illető jelölt nevének helyét mutatják; a mennyi csillag, annyi a szótag.)

I.

(Ad notam: „Vörös bársony süvegem.“)

Zöldtollas a süvegem,
Félre csapva viselem,
Büszkén ki is kiáltom:
Itt vagyok a balpárton!

Jobb jövődöt remélek,
A holnaptól nem félek,
Zöld tollam ezt jelenti,
Ilyent kell hát viselni.

Ha a zöld toll leng, lobog, —
A magyar szív feldobog,
Azt dobogja, mit érez:
Hü marad szent elvéhez.

Czifra szavú madárdal,
Ne játszszál a balpárttal,
Lépre csaló beszéded
A népnek már elég lett!

Egyenes szó, őszinte,
Egyik szivből más szivbe, —
Ezt kíván a balpárti,
Megérti azt akárki.

A jobboldal elülhet,
Akár gyászba merülhet,
Negyvennyolczas kell nekünk :
* * lesz a követünk!

A hatvanhét nem páros,
* * csak jót, áldást hoz,
Minden áldás forrását :
A szabadság áldását!

Igaz magyar fi vagyok,
A balpárttal szavazok ;
Zöldtollas a süvegem,
* * lesz a követem!

II.

(Ad notam: „Kilenczet ütött az óra“ . . .)

Ki van bontva a nemzeti lobogó,
Gyenge szélben hívogatva lobogó,
Menjünk, pajtás, hívására,
Az ellenpárt romlására,
Ihajla!

Ez a zászló * * * * zászlója,
A „negyvennyolcz“ sugárzik szét le róla,
Ezt környezzük, ezt követjük,
A más-pártét visszavetjük
Halálilig!

* * * * a nép igaz barátja,
Jól tudja ő, hogy azt ki és mi bántja?

A mi szívén — ki is mondja . .
Kormánypárti fut osonva,
Ihajla!

* * * * a szabadság hú öre,
Nép jogának, igazának védője,
Kossuth Lajos elvét vallja:
Függetlenség élve-halva!
A jelszó.

Ki van bontva * * * * zászlója,
Seregestül oda gyűlünk alája,
Kiáltásunk évig érjen:
* * * * éljen! éljen! —
Hazánknak!

III.

67. és 48-as.

(Ad notam: „Juhászlegény, szegény juhászlegény.“)

67-es: „Hallod-e te baloldali legény,
Tíz forintot fizetek neked én,
Étel, ital, az is bőven járja,
Csak — rádásul szavazz a jobbpártra.“

48-as: „Ha ez a pénz volna csak foglaló,
S ezerannyi lenne borralaló,
S tenger és hegy lenne ital, étel,
A lelkemet még se adnám én el!“

IV.

(Ad notam: „Lefelé folyik a Tisza.“)

Balpárti elv a mi várunk,
Minden jót csak ettől várunk,
A ki nem tart a balpárthoz,
A házára az csak kárt hoz.

Deákpárti lépjen vissza,
Az érzése mért nem tiszta!
Ha érzése tiszta volna,
Osztrákkal nem trafikolna.

Nem kell nekünk olyan követ,
Ki osztrákkal fúj egy követ,
Meg leszünk mi nála nélkül,
Akárhogy is zöldül-kékül!

Voksot csupán arra vetünk,
A ki egyet érez velünk,
* * egyet érez velünk,
* * lesz hát a követünk.

V.

(Ad notam: „Mig a tóban halak laknak.“)

Mig a tóban halak laknak,
Addig, balpárt, el nem hagylak,
Pedig abban mindig laknak, s hej!
Igy hát, balpárt, el sem hagylak!

Mig a tóban halak lesznek,
Addig, jobbpárt, nem nyerhetsz meg,
Pedig abban mindig lesznek, s hej!
Igy hát, jobbpárt, nem is nyersz meg!

VI.

(Ad notam: „Kinek nincsen szeretője, babája.“)

Háromszinű a nemzeti lobogó,
Háromszinű a tollam is, lobogó,
Tollam és a zászló mutatja,
Ej, haj! kész vagyok a holnapra!

A ki magyar, ilyen tollat tüzzön fel,
Jelentse ki az érzését örömmel,
Fújj, szél, a lobogó lobogjon,
Ej, haj! győzni fogunk, ha mondom.

Árpád apánk, ne féltsd ősi nemzedet,
 Nem vesz az el, ha eddig el nem veszett,
 Ébren várja már rég a napot,
 Ej, haj! elég soká alhatott!

Talpon a nép, tudja mit kell tennie,
 Én is tudom, ki is mondom izibe:
 Voksom azé lesz, ki igazán
 Ej, haj! kész segíteni a hazán.

* * * * hű fia a hazának,
 Munkálója a magyar nép javának;
 Mással innen szépen mehetnek,
 Ej, haj! ő kell nekem követnek!

VII.

(Ad notam: „Be van az én szűröm uja kötve.“)

Ki van tűzve a választás napja,
 Deákpárti magát nagyra tartja;
 Deákpárti ne tartsd magad nagyra, —
 Földre terít a választás napja!

Be van az én szűröm uja kötve,
 Deákpárti kotorázzgat benne;
 Deákpárti ne kotorázz benne,
 Nem kell nekem, tedd csak a zsebedbe!

Nem kell nekem a te Júdás-pénzed,
 A borodtól sem leszek én részeg;
 Deákpárti légy csak magad részeg,
 Én eztán is tisztán nézek, érzek!

Közeledik a választás napja,
 Deákpárti, mondom, hagyjad abba;
 Deákpárti, mondtam, hagyjad abba,
 A voksomat * * * * kapja!

VIII.

(Ad notam: „Koresmárosné bort ide a kupába.“)

Rajta fiúk, közeledik az óra,
Az óra,
A szabadság hajnalának
Ej, húj! hozója.

Fogjunk kezét, tartsunk össze halálig,
Halálig,
Nem győz-e úgy az igazság —
Ej, húj! elválík!

A nemzeti lobogóra fogadjuk,
Fogadjuk:
Igazunkat, jogainkat
Ej, húj! nem adjuk!

Jobb jövőd derül fel a hazára,
Hazára,
S csak egyetlen egy igaz szó
Ej, húj! az ára.

Ki is mondjuk azt a szavat szilárdan,
Szilárdan,
Hadd álljon ott hitelesen
Ej, húj! írásban.

Hadd tudja meg egész világ: hogy állunk?
Hogy állunk?
Mit ohajtunk, mit remélünk,
Ej, húj! mit várunk?

Leng a zászló, dobog a sziv, föl! jerünk,
Föl! jerünk,
Éljen, éljen * * * *
Ej, húj! követünk!

IX.

(Ad notam: „Én vagyok a, én vagyok a kúnsági fi.“)

Nem vagyok én, nem vagyok én kormánypárti,
Vagyok s leszek Kossuth-párti,
Kossuth-párti, míg csak élek,
Szivet, elvet nem cserélek.

Híve vagyok, híve vagyok a balpártnak,
A balpártnak, a hazának,
Igaz híve, nem csak mondom,
Megmutatni lesz majd gondom.

Kalapomon, kalapomon tollbokréta,
* * neve van rá írva,
Pántlikája libben-lobban,
A szivem is fel-feldobban.

Éljen * *! éljen * *! azt kiáltom,
Győzedelme kívánságom,
Ő a nép javát akarja,
Azé szíve, azé karja.

Éljen * *! éljen * *! éljen, éljen!
Diadalra ő segítjen;
Diadalmunk hogyha megjö:
Fölvirad a szebb jövő!

4
Előfizetési felhívás

„GYORS-POSTA“

politikai, társadalmi s közgazdászati baloldali napilapra.

Azon körülmény, miszerint lapunk az újabban keletkezett hasonvállalatok közt *legtöbb* előfizetővel bir, fölment minden fölösleges szöszaporitástól. Egyuttal jelentjük, hogy pünkösdtől még *gazdagabb tartalommal* fog megjelenni, a [választási mozgalmak ismertetésére pedig

„NEMZETI KORTES“

czimmel külön melléklapot fogunk adni, mely az egyes kerületek jelölteinek nemcsak programját, de személyét is rideg ellenőrizés alá veendi, mire nézve az ország minden vidékén kiváló férfiak ígértek támogatást és segítséget.

Bátran állíthatjuk tehát, hogy a „Gyors-Posta“ teljesen pótolja a nagyobb és drágább közlönyöket s hogy ugy irányja mint tartalmánál fogva méltó azok pártfogására, kik komolyan óhajtják: *a nemzeti önállóságot, a szabadságot* és a közjólétet. Ezek, de csakis ezek szives támogatását kéri

a szerkesztőség.

Előfizetési föltételek: Félévre (azaz: april—szeptemb.) 6 frt. Negyedévre (azaz: april—junius) 3 frt. Egy óra 1 frt.

Nem megvetendő **külön kedvezmény** végül, hogy a „Gyors-Posta“ egész és féléves előfizetői az „**Uj Regelő**“ czimű vállalatok, mely évenként 24 füzetben jelenik meg, s a legérdekesebb külföldi eredeti regényeket hozza

egész évre 4, félévre 2 forintért

rendelhetik meg, holott mások számára az előfizetési ár 6 frt. Ennél gazdagabb és olcsóbb szépirodalmi olvasmányt tehát még a divatlapok e fajta mellékletei sem képeznek. — Az előfizetést utalványokkal kérjük eszközölni.

A „Gyors-Posta“ kiadó-hivatala.

(Pest, egyetem-uteza 4. sz. alatt.)

Figyelmeztetjük a képviselőjelölteket, miszerint a főváros egyik előkelő firmája: **WAIDINGER HENRIK-nél,**

a nemzeti színház szállítójánál

(a hatvani-uteza sarkán a Zrínyihez ezimezve)

gyönyörű zászlók kaphatók és rendelhetőek a következő felette jutányos arakon: 1 róf hosszú zászló 1 ft., 1½ róf hosszú 2 ft., 2 róf hosszú 3 ft., 2½ róf hosszú 4 ft 50 kr., 3 róf hosszú 6 ft., 3½ róf hosszú 7 ft 50 kr., 4 róf hosszú 10 ft., 5 róf hosszú 15 ft., 6 róf hosszú 18 ft., 7 róf hosszú 22 frt. Minden zászló nemzeti színű nyéllel, ezüst-lánczsával, ezüst-rojtokkal, nemzeti színű rojttal s tetszés szerinti felirattal láttatik el. Nagyobb rendeléseknél 10% engedtetik.

